

„Én nem akarok szoborra változni...”

Mondta a modellt ülő kislány miután Gábor Emese elkészült a portréval. Fufunak – a kislánynak – igaza van: nem szeretnék rideg szobrok lenni, de mulandóságunk éppen a művészi alkotások formájában marad örök. Egyéniségünk maradandóságának megtestesítője Gábor Emese a Budakeszi Iskola Galériájában (BIG) február 12-én nyílt kiállításán bemutatott munkáin keresztül is láthatók. Az iskola volt tanítványának kiállított alkotásain érezhető profizmust egyrészt a fényeiben hordozó tehetségének, másrészt önképzésnek köszönheti.

Gábor Emese alkotásain – elsősorban agyagportréin – jól érzékelhető az egyes személyekre jellemző karakteres vonások, mint ahogy a szem a lélek tükre, úgy itt a kemény anyagba – az arcokon – formált karakterisztikus jellemzők adnak lelket a szobroknak.

A néhol megjelenő arany-ezüst, fémesvörös színek távol-ságtartást sugallnak. Ezt a „szakadékot” köti össze az alko-

tásokból hiányzó lét és a portrékon kifejezőeszközként alkalmazott egyéniség/jellemábrázolás. A festmények témái filozófiai életképek.

Ábrázoló példaként kiemelendő a vasútállomást egy utassal kép. Színvilága realitást áraszt, a fekete és szürke alkalmazásával a leegyszerűsített sarkított (fekete-fehér) hatás szembeállítás a fogalommal, azaz a döntéssel, ez feszültséget kelt, melyet a kép igen erős perspektívája hangsúlyoz.

A festmény fő témája maga az ember/emberiség. Sorsunk irányítása, a lehetőség felkínálása és a valóság ez mely érzékelhető Gábor Emese alkotásain.

Agyagportrék és festmények, ha megtekintés után újabb kérdéseket tesznek fel, szépségről és harmóniáról, esztétikáról és belső világunkról az énünkről.

Vajon mi mit örökítünk át? Hogyan döntünk?